

Sygn. akt V CNP 53/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie ze skargi Wspólnoty Mieszkaniowej K. w W. reprezentowanej przez S.Z.
, M. D. , R. J. i J. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w W. z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt I C (...)

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej W. w W.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej K. w W.,

S. Z., M. D., R. J. ,

J. S.

o ustalenie nieistnienia uchwał,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2016 r.,

**odrzuca skargę, zasądza od skarżącej Wspólnoty
Mieszkaniowej na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej W. (sto
osiemdziesiąt) zł kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym sformalizowanym, co wiąże się z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa. W części określającej jej treść powinna czynić zadość wymaganiom wyszczególnionym w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c. Brak któregośkolwiek z tych elementów konstrukcyjnych stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi.

W niniejszej sprawie skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Artykuł 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest przeprowadzenie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że szkoda już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, rozmiaru, a także wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem.

W niniejszej sprawie przesłanka ta nie została spełniona.

Należy zauważyć, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, koszty procesu nie mogą być kwalifikowane jako szkoda w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., nawet wtedy, gdy koszty te zostały już uiszczone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06 nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., II CNP 6/12, nie publ.).

Po drugie, w okolicznościach sprawy nie można uznać, że skarżący spełnił wymaganie z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący wskazał, że opiera skargę „na podstawie naruszenia konstytucyjnych wolności i naruszeniu przepisów prawa materialnego”. Należy podkreślić, że przez przytoczenie podstaw skargi należy rozumieć wskazanie konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz ich uzasadnienia. Na marginesie należy podkreślić, że funkcji tej nie spełnia wskazanie przepisów prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, ponieważ art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. statuują dwa odrębne wymagania skargi, z których każde powinno zostać spełnione indywidualnie.

Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym do usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a limine (por. postanowienie SN z 14 czerwca 2016 r., IV CNP 70/15, nie publ.).

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania skargowego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

jw